

JA KAO ČLAN OBITELJI

Uključivanje roditelja u rad grupe

DV Vrbič
Zagreb

Obitelj je prvi i najvažniji odgajatelj djeteta. Ona je i temelj psihofizičkog i psihosocijalnog razvoja djeteta, štoviše razvoja njegove osobnosti.

I zbog te važne činjenice, smatramo da je potrebno uključivati roditelje u što više aktivnosti koje se s djecom provode u vrtiću. Na taj način želimo roditelje poticati da svoje dijete doživljavaju kao ravnopravnog člana obitelji.

Zajednički rad

Razmišljali smo na koji način pomoći roditelju da osvijesti činjenicu da svako dijete u našoj skupini *Ježići* ima potrebu pripadati nekome (u vrtiću svojoj grupi, doma svojoj obitelji) i da se oni osjećaju vrlo važnim članovima zajednice. Odlučili smo na taj način da našu suradnju s roditeljima sadržajno obogatimo.

U kutiću roditelja počeli smo davati slikovne i pisane informacije o svim zbivanjima u našoj grupi.

Sve dječje crteže te radove iz neoblikovanog pedagoškog materijala izlagale smo na vidljivom mjestu kako bi svako dijete moglo svojim roditeljima, braći, sestrama ... pokazati što je napravilo igrajući se sa svojim prijateljima i tetama. Suvremena istraživanja govore u prilog ovome, kada kažu da ovakav način jača razvoj djetetovog samopoštovanja.

Roditeljske reakcije bile su vrlo širokog raspona: od nevjerice, preko oduševljenja do odobravanja. Zato nije bilo potrebno posebno pozivati roditelje da donose neoblikovane pedagoške materijale od kuće (špaga, tkanina, vuna, pluto, kutijice ...)

koje smo koristili u igri za razvoj djetetove kreativnosti. Da bi roditelji bili još bliže djeci i obrnuto, organizirali smo radionicu u našem vrtiću, odnosno našoj sobi, gdje su djeca zajedno s roditeljima, bratom ili sestrom

izrađivala ukrase od sjemenki za božićne i novogodišnje blagdane. Na drugoj radionici svi su zajedno ukrašavali ispuhana jaja kako bi mogli ukrasiti našu sobu za uskršne blagdane. Koristili su: tkaninu, vunu, konac, ukrasne papirnate salvete, ukrasni papir ... Takve radionice smo imali i ranije, a bit će ih još.

Likovni zadaci

Zapitali smo se koji su to načini kako još više uključiti roditelje u zajedničke igre s njihovom vlastitom djecom. Uz moto jedne stare poslovice: Kad se hoće, sve se može, pronašli smo način. Roditelji su u određenim razmacima dobivali male "domaće zadatke". Obitelj je trebala biti zajedno pri obavljanju "zadataka"; primjer br.1: ukrašavanje obiteljskog jesenskog lista, primjer br.2: ukrašavanje kartonskog oblika jabuke ili kruške.

Djeca su se veselila zajedničkim igrama sa svojom obitelji kod kuće. A roditelji su u početku bili iznenađeni. Međutim, kad su doživjeli čari zajedničkih obiteljskih radionica tražili su još. Mi smo im to omogućili i zadovoljstvo je bilo obostrano.

U svojim zajedničkim igrama od materijala se koristio pedagoški neoblikovani i prirodni materijal. Na taj način roditelje smo upoznali kako se može s malo novca puno napraviti, a još više uživati. Ovo mišljenje djele i djeca.

Kroz razgovor smo saznali što ona misle o takvom načinu druženja. A i roditelji su pisanim putem davali svoja mišljenja. Te smo izjave, djece i roditelja, stavljali na vidljivo mjesto.

Obično u kutić roditelja kako bi ih svi mogli pročitati.

Kako su djeca i roditelji doživjeli prvu zajedničku igru: ukrašavanje obiteljskog jesenskog lista!

PATRICIA: *Igrala sam se s mamom. Tata je na poslu. Nije mi bilo dosadno i nije mi bilo ružno.*

LOVRO: *Ja sam radio s tatom, mamom i sa sobom. Bilo mi je lijepo i nisam se umorio.*

ARIANA: *S mamom sam skupljala lišće. Samo je tata sa mnom ljepio. Ja sam sve to popravila jer se tata umorio.*

TEA: *Igrala sam se s mamom i tatom. Brat Petar nas je nasmijavao. Bilo mi je dobro.*

LUCIJA: *Radila sam s mamom. Tata se žurio na posao. Bilo mi je lijepo i nije mi bilo dosadno doma.*

OBITELJ PATALEN:

Bila je subota popodne. Vraćali smo se s bratovog "Judo" natjecanja u Varaždinu, svi lagano spremni za spavanje, osim naravno Antonia. Cijelim nas je putem "djavio" da se "list" napravi baš danas."

Govorio je: "svi naravno zajedno, ali ja sam glavni." Pritisak je bio tako jak, sve šanse da to prebacimo za drugi dan propale su i radovi su počeli !!! U početku bezvoljni i nezainteresirani, polako smo se dobro zagrijali, uključio se brzo i tata lijepili smo bez plana i reda, pustili Antonia da nam diktira. Na kraju se najviše tata zagrijao i iznio je bar 10 varijanti kako bi on to još bolje napravio "da je znao ..." Za čudo, i brat Ivan je na kraju stavio dva-tri zrnca sjemenke i ostalo je samo da se divimo našem remek-djelu.

Što su izjavila djeca, a što roditelji o drugoj zajedničkoj igri kod kuće: Ukrašavanje kartonskog oblika jabuke ili kruške!

JAN: *Ja sam s mamom lijepio, a tata je spavao. Zvao sam ga, a on nije ništa čuo. Bio sam veseli.*

ANDREA: *Igrala sam se samo s mamom.*

Mi smo lijepili krušku. Stavljala sam vunu. Htjela bih se opet tako igrati.

SARA: *Lijepila sam krušku s mamom, sekom i sa nikim više. Tata je gledao nogomet. Bilo mi je dobro igrati se tako. Ja bih opet.*

OBITELJ FLIS: *Bilo je vrlo zabavno rezuckati končiće i lijepiti. To zaista ne radimo svakodnevno doma. Dorotea je birala boje i rezala konce. Mama i tata su lijepili a mali brat Gabrijel je gledao.*

GAĐA TEPEŠ: *Lorena je jedva dočekala da dođe doma od bake od koje smo posudili vunicu, kako bi mogla početi lijepiti. No, ipak, mama je lijepila, a Lorena je mjerila koliko nam vunice treba i planirala gdje ćemo je i kako staviti. Kad je sve bilo gotovo Lorenin zaključak je bio "hoću još".*

Razgovarajući s djecom i s roditeljima zaključili smo da smo pronašli još jedan dobar način suradnje. Kod svake izložbe zadanih "obiteljskih radova" djeca su s ponosom pokazivala jedno drugome što su napravila igrajući se sa svojima kod kuće i prijala im je naša pohvala. Pohvale su rado primali i roditelji, iako su to sramežljivo pokazivali.

Značaj suradnje s roditeljima

Dobra suradnja s roditeljima omogućivala nam je da bez problema uključimo slobodne roditelje ili bake u naše izlete s djecom. Svojim modelom pružali bi djeci primjere dobrog ponašanja te dali podršku njihovim pokušajima izražavanja doživljaja iz svoje okoline.

Sve pozitivne reakcije djece i ostalih članova njihovih obitelji potiču nas, ali i obvezuju na nastavak ovakve suradnje. Ona je važna kako bi djeca kroz igru, najvažniju dječju aktivnost, mogla što bolje razvijati svoje potencijale.

Na taj način možemo zajedno što bolje utjecati na zadovoljavanje njihovih potreba, osobito za pripadanjem, moći, zabavom i učenjem te razvojem pozitivne slike o sebi. Sva gore navedena iskustva govore nam da je puno lakše, ako se uključuju svi članovi djetetove obitelji.